Глосарій

з Правничих систем сучасності

Акти делегованого законодавства – акти, прийняті урядом з дозволу парламенту, мають силу закону.

Галузеві принципи права – принципи права, що підкреслюють особливості конкретної галузі права і сприяють індивідуалізації галузі як самостійної в загальній системі права.

Галузь права – відокремлена система норм, спрямована на регулювання певної сфери якісно однорідних суспільних відносин.

Гібридний тип правової системи – сукупність на-ціональних правових систем, які мають спільні риси, що виявляються в єдності їх закономірностей і тенденцій розвитку на основі сприйняття елементів правових систем виключно романо-германського і англо-американського типів.

Гірі – комплекс норм етичного характеру в Японії, регулятор поведінки осіб у їх взаємних відносинах у всіх випадках життя, своєрідний кодекс честі із характером звичаю.

Делеговане законодавство – делегування парламентом своїх повноважень з прийняття нормативно-правових актів Королю (в Англії), уряду, міністерствам, судам, місцевим органам (в Англії).

Деліктоздатність – елемент правосуб'єктності, що передбачає здатність суб'єкта права нести відповідальність за свої протиправні вчинки.

Держава – територіальна організація політичної влади, що існує на певній соціальній базі, виступає як офіційний представник усього суспільства і забезпечує за допомогою спеціального апарату реалізацію своєї політики.

Дієздатність – це елемент правосуб'єктності, що передбачає здатність суб'єкта права власними діями створювати для себе та здійснювати права і обов'язки.

Доктрина – вчення, наукова і філософська теорія, система ідей і поглядів, керівний теоретичний або політичний принцип.

Загальне право – система прецедентів, створена суддями королівських судів на основі звичаїв і статутів; інша назва англо-американської правової сім'ї.

Загальні принципи – положення об'єктивного права, які можуть втілюватися, а можуть і не втілюватися у законодавстві, але обов'язково застосовуються в судовій практиці і мають достатньо за-гальний характер.

Закон – нормативно-правовий акт вищої юридичної сили, прийнятий в особливому порядку парламентом або безпосередньо народом, який визначає відправні засади правового регулювання суспільних відносин.

Звичаєве право – сукупність правових звичаїв певної держави, перша історична форма права, нині найпоширеніша серед країн з традиційним способом життя.

Інкорпорація – вид систематизації нормативно-правових актів, що являє собою впорядкування нормативно-правових актів без їх зміни шляхом їх зведення в єдині друковані видання (збірники, тощо) за хронологією та/або предметом регулювання.

Інститут права – елемент системи права, що являє собою групу правових норм, які регулюють однорідні суспільні відносини конкретного виду.

Індуське право – право общин, члени яких сповідують індуїзм (проживають в Індії, Пакистані, Бірмі, Сінгапурі, Малайзії та ін.).

Іудейське право – релігійно-правова система, що регулює суспільні відносини всередині єврейської громади, яка спо-відує іудаїзм.

Канонічне право – релігійно-правова система, яка регулює відносини всередині громади, що сповідує християнство.

Китайське право – самостійна оригінальна правова система, яка розвивала-ся практично без якогось впливу зовні, власна традиційна правова культура й самобутня правосвідомість, які поклали початок далекосхідним правовим системам.

Кодекс – нормативний акт, затверджений законом, в якому на науковій основі узагальнюються і систематизуються норми права, що регулюють певну групу суспільних відносин.

Кодифікація – це спосіб систематизації нормативно-правових актів, що здійснюється шляхом перероблення та зведення правових норм, які містяться в різних актах, у логічно узгоджений нормативно-правовий акт, котрий системно і вичерпно регулює певну сферу суспільних відносин, як правило, на галузевому (або на підгалузевому, інституціональному) рівні.

Консолідація – це спосіб систематизації нормативно-правових актів, що полягає у зведенні в єдиний нормативно-правовий акт декількох актів, що регулюють певну сферу суспільних відносин без зміни їх змісту.

Конституція – основний закон держави, акт установчого характеру та найвищої юридичної сили, який закріплює загальні засади громадянського суспільства і держави, основи правової системи, правового статусу громадян, державно-територіального устрою, організації органів державної влади і місцевого самоврядування.

Конституційний закон – закон, яким вносяться зміни чи доповнення до Конституції, або закон, передбачений нею, що приймається в розвиток її положень.

Компаративістика – структурована концептуально-понятійна система правових знань, систематизовані та взаємопов'язані уявлення про основні правові системи сучасності, теорії застосування порівняльного методу у науково-пізнавальному і практично-прикладному аспекті.

Міжгалузеві принципи права – це принципи, що діють відразу в декількох галузях права.

Міжнародний договір – це угода між державами та іншими суб'єктами міжнародного права з питань, що становлять для них спільний інтерес, яка регулює їх відносини шляхом утворення взаємних прав і обов'язків.

Мусульманське право – релігійно-правова система, що регулює суспільні відносини всередині громади, яка сповідує іслам.

Наднаціональна правова система – правова система, що поширюється на соціальні системи кількох (багатьох) правових систем (правові системи Європейського Союзу, релігійні правові системи).

Національна правова система – правова система окремої держави, основний елемент сучасної правової карти світу.

Норма права – різновид соціальної норми, що закріплює правило (стандарт) правомірної поведінки, неприпустимість відхилення від якого гарантується державною владою.

Нормативне правове регулювання – вид правового регулювання, що поширюється на заздалегідь не визначену кількість тотожних за своїми ознаками випадків, адресується колу осіб, не окреслених персонально,

реалізується за допомогою правових засобів багаторазової дії та здійснюється протягом тривалого часу без встановлення чітких часових меж.

Нормативно-правовий акт – офіційний письмовий документ, прийнятий уповноваженими суб'єктами нормотворчості, який встановлює, змінює чи скасовує норми права.

Нормативно-правовий договір – двостороння або багатостороння угода, внаслідок якої встановлюються, змінюються чи скасовуються норми права.

Нормотворчість – врегульована законодавством діяльність уповноважених державних органів щодо розробки та прийняття нормативно-правових актів.

Підзаконні нормативно-правові акти – акти, що приймаються уповноваженими нормотворчими суб'єктами на основі і на виконання законів і не повинні їм суперечити.

Позитивний прецедент – попереднє рішення, зміст котрого без будь-яких значних змін імплементовано у рішення стосовно нової справи.

Право – заснована на уявленні про справедливість міра свободи і рівності, що відображає потреби суспільного розвитку, яка у своїй основі склалася в процесі повторюваних суспільних відносин і визнається та охороняється державною.

Право об'єктивне – сукупність норм права, що виражені (ззовні об'єктивовані) у відповідних юридичних джерелах (нормативно-правові акти, судові рішення, правові звичаї тощо).

Право справедливості – система прецедентів, створених судами лорд-канцлера з метою оновлення та поповнення прогалин системи загального права.

Право суб'єктивне – право, яке належить окремим особам (суб'єктам) і полягає в наявності у кожного з них певних юридичних можливостей.

Правова акультурація – процес глобальної трансформації, яку зазнає одна правова система від контакту з іншою правовою сис-темою з використанням різних за природою та силою впливу засобів примусу.

Правова ідеологія − це сукупність ідей, принципів, теорій, концепцій, які в систематизованій формі відображають і оцінюють правову дійсність.

Правова карта світу – сукупність усіх правових систем – національних, субнаціональних, наднаціональних та квазінаціональних правових систем.

Правова культура – якісний стан правового життя суспільства, який характеризується досягнутим рівнем розвитку правової системи − станом та рівнем правової свідомості, юридичної науки, системи законодавства, правозастосовної практики, законності і правопорядку, правової освіти, а також ступенем гарантованості основних прав і свобод людини.

Правова поведінка – будь-яка юридично значуща поведінка суб'єктів права (індивідуальних чи колективних).

Правова сім'я – певна сукупність правових систем, об'єднаних спільністю найбільш важливих рис, які вказують на суттєву схожість цих систем.

Правова система – сформована під впливом закономірностей розвитку певного суспільства сукупність усіх його правових явищ, які перебувають у постійних зв'язках між собою та з іншими соціальними явищами.

Правовий звичай – визнане державою правило поведінки, що склалося внаслідок його фактичного одноманітного застосування протягом тривалого часу.

Правовий порядок – фактичний стан правовідносин у певному суспільстві, який полягає в досягнутому рівні впорядкованості суспільного життя різноманітними юридичними засобами, що ґрунтуються на правовому законі.

Правоздатність – це абстрактна здатність суб'єкта права мати суб'єктивні права і юридичні обов'язки.

Правосуб'єктність – це можливість і здатність особи бути суб'єктом правовідносин з усіма правовими наслідками.

Правосуддя − це правова форма діяльності державних органів і посадових осіб системи судової влади з розгляду й вирішення в судових засіданнях в установленому законом порядку юридичних справ у формі конституційного, адміністративного, господарського, цивільного й кримінального судочинства.

Правотворча діяльність − правова форма діяльності держави з розроблення, зміни та скасування правових норм, санкціонування інших соціальних норм шляхом надання юридичної сили вже існуючим у суспільстві правилам поведінки, звичаям; прийняття, офіційного оприлюднення та введення в дію нормативно-правових актів.

Приватне право – сукупність галузей права, предметом регулювання яких є відносини у сфері приватних, індивідуальних інтересів юридично рівних суб'єктів за допомогою диспозитивного методу регулювання.

Принципи права – найбільш загальні вимоги, що ставляться до суспільних відносин та їх учасників, а також вихідні керівні засади, відправні установлення, що виражають сутність права і випливають з ідей справедливості та свободи, визначають загальну спрямованість і найістотніші риси чинної правової системи.

Публічне право – сукупність галузей права, предметом регулювання яких є відносини у сфері реалізації публічних (державних) інтересів з допомогою імперативного методу регулювання.

Регламент – самостійний підзаконний акт, прийнятий не на виконання закону.

Рецепція – запозичення правовою системою основних засад і принципових підходів іноземного права.

Система законодавства – уся система чинних нормативно-правових актів.

Система права – сукупність чинних принципів і норм права, якій притаманні єдність, узгодженість, диференціація (поділ) і згрупованість норм у відносно самостійні структурні утворення (інститути, галузі та підгалузі права).

Систематизація нормативно-правових актів – діяльність із зведення нормативно-правових актів у впорядковану систему.

Співдружність Націй – добровільне об'єднання 53 незалежних суверенних держав, які здійснюють консультації та співробітництво в загальних інтересах їх народів та налагодження міжнаціонального взаєморозуміння, до якого входять Велика Британія та майже всі її колишні домініони, колонії та протекторати, 30 % населення світу.

Статутне право – писане право парламентського походження в англо-американській правовій сім'ї.

Субнаціональна правова система – правова система, що існує в межах єдиної національної правової системи, але одночасно має значну автономію та специфіку (будь-який складовий елемент федеративної держави, Шотландія у Великобританії, Квебек у Канаді).

Судова влада – гілка державної влади, що має виключні повноваження на здійснення правосуддя.

Судова практика – рішення судів у конкретних справах, що містять правові зразки одноманітного та багаторазового застосування та тлумачення правих норм до відносин, які недостатньо ясно, неповно чи суперечливо врегульовані законодавством.

Судовий прецедент – рішення суду у конкретній справі, що підказує іншим суддям, яке рішення слід прийняти при вирішенні аналогічних справ у майбутньому, має характер обов'язкового зразка.

Юридичні фікції – прийом, що дозволяє оминути право під виглядом суворого дотримання його приписів.